



Bůh O - tec tvůj; ve ví - ře té pe - vně stůj!

Je - ho lá - ska tě stvo - ři - la z pou - hé je - nom

mi - lo - sti, vším tě ště - dře ob - da - ři - la,

co ti tře - ba k bla - ho - sti. Bůh se je - ště o

tě sta - rá, On tě že - hná, ne - bo ká - rá;

du - še má, v té ví - ře stůj,

že Bůh vě - čně O - tec tvůj!

2. Bůh Otec tvůj; / ve víře té pevně stůj! / S Ním tě ovšem rozloučili / přenešťastní hříchové, / prvotního pozbavili / ráje dávní časové; / ale Bůh se slitovati / ráčil, tebe zachovati: / duše má, v té víře stůj, / že Bůh věčně Otec tvůj.

BŮH OTEC TVŮJ

3. Bůh Otec tvůj; / ve víře té pevně stůj! / Dal, co nad vše měl vzácného, / otevra své poklady, / Syna jednorozeného, / aniž hledá náhrady; / tím víc zaopatří tobě / věci jiné v pravé době; / duše má, v té víře stůj, / že Bůh věčně Otec tvůj.
4. Bůh Otec tvůj; / ve víře té pevně stůj! / Když tě kříž a bolest svírá, / hořce pláče oko tvé, / neklesej tu tvoje víra, / viz to jarní kvítko mdlé; / Bůh i nad ním ráčí bdíti, / tím víc k tobě lásku cítí; / duše má, v té víře stůj, / že Bůh věčně Otec tvůj.
5. Bůh Otec tvůj; / ve víře té pevně stůj! / Važ si svaté každé chvíle, / dokud dnes se jmenuje; / bez nadání jsi u cíle, / kde se dílo zjevuje, / zdali zlé neb dobré bylo, / cti neb hany zasloužilo; / kéž ti pak dí Otec tvůj: / Dobře, služebníče můj!

*Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně;
ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!
Amen, amen, pravím vám:
Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky,
které já činím, a ještě větší,
neboť já jdu k Otci.*

J 14,11-12